

“

คุณจำเอาไว้ล่ะ อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน
๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าคุณ
แต่งงานกันไป มีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดี
คุณก็ทำบุญได้ ๕ บาท ถ้ามีลูกอีกสักคน
มีเงิน ๑๐๐ บาท ใครมาบอกบุญ ทำได้
สิ่งหนึ่งก็ตายแล้ว การมีครอบครัวมัน
ตัดบุญตัดบารมีอย่างนี้แหละ

”

ชวนศิษย์ประพาสพิภพพรหมจรรย์

ผู้เขียนเมื่อแรกเข้าวัดใหม่ๆ พุทธศักราช ๒๕๒๗ ตอน
นั้นวัดพระธรรมกายสร้างได้ ๑๓ ปีแล้ว หนังสือธรรมะ
ของวัดที่พิมพ์ออกเผยแพร่ไม่มีเลย นอกจากหนังสือเล่ม
ประวัติศาสตร์เล่มเดียว ที่พิมพ์เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ ปก
สีเขียว ชื่อ “เดินไปสู่ความสุข” หนังสือเล่มนี้คณะผู้บุกเบิก
สร้างวัดพระธรรมกาย ช่วยกันเขียนเรื่องต่างๆ ตามถนัดลงไป
ส่วนมากเป็นแรงบันดาลใจที่จะสร้างวัด แล้วอธิษฐานให้ทุก
ตัวอักษรสามารถชวนคนมาช่วยกันสร้างวัดได้สำเร็จ ขณะ

นั้นคณะผู้บุกเบิกเฟื่องฟูที่ดินก่อนแรกสร้างวัด ใช้ชื่อสถานที่สร้างวัดว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ผู้เขียนเคยเห็นหนังสือเล่มนี้ครั้งเดียวที่ตู้หนังสือของพ่อ ตอนนั้นมีเวลาอ่านแค่ชื่อหนังสือ และเรื่อง “พญุมาร” ว่าจะกลับมาอ่านอีกก็หาหนังสือไม่เจอเสียแล้ว

พ่อเข้ารับการอบรมในโครงการ “ธุดงค์วิชาการ เน้นประตู” พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวท่านก็ตั้งใจจะปั้นดินให้เป็นดาวให้ได้ ท่านว่าจะปั้นพวกเราให้เป็นนักเขียนหนังสือธรรมะ บทฝึกบทแรกที่ท่านให้ไปทำ ใช้ศัพท์เฉพาะว่าไปปฏิบัติ คือ ให้ไปเป็นผีเลี้ยง “ธุดงค์มาฆบูชา ๒๕๒๘” ซึ่งเป็นการจัดธุดงค์สำหรับสาธุชนทั่วไปครั้งแรกของวัดพระธรรมกาย

ผู้เขียนพยายามติดตามฟังเทศน์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกันทุกนัด แต่ในยามที่เจ้าหน้าที่วัดมีน้อย ทุกคนมีภาระหน้าที่ล้นมือ ผู้เขียนเลยต้องตกกระไดพลอยโจน ช่วยพระเดชพระคุณหลวงพ่อรับแขกไปด้วย ตอนแรกก็แปลกใจนักหนาว่า ทำไมเวลาใครกราบ ไม่ว่าจะมากันเพียงคนสองคนหรือพากันมาเป็นหมู่คณะ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จะพูดประโยคยาวๆ ว่า “อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าแต่งงานกันไป มีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีก็ทำบุญได้แค่ ๕ บาท พอมีลูก สิ่งเดียวก็ไม่มีจะทำบุญ”

แล้วถ้าเหลียวไปเห็นใครพาลูกชายมาด้วย ท่านจะหันไปยิ้มแป้นกับเขา แล้วพูดว่า “เอ็งมาบวชกับหลวงพ่อกะลูกเอ๊ย”

ผู้เขียนไม่อยู่ในฐานะที่จะบวชได้ และแถมเกินกว่าจะไปแต่งงานกับใคร ก็เลยคิดว่าที่ท่านพูดท่านคงหมายถึงคนอื่น ไม่เกี่ยวกับเรา แต่แล้วเมื่อไม่นานมานี้เองก็หายแปลกใจ เพราะแม้เราเองก็ไม่ควรประมาท ต้องถูกตอกย้ำอยู่บ่อย

เรื่องก็มีอยู่ว่า เมื่อคราวไปปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์ ผู้เขียนได้พบรุ่นพี่ผู้หนึ่งร่วมมหาวิทยาลัยคนหนึ่ง เพิ่งเกษียณอายุราชการใหม่ๆ มีลูกชาย ๒ คน ซึ่งมีหน้าที่การงานมั่นคงแล้วทั้งคู่ รุ่นพี่ผู้นี้เลิกร้างกับสามีมา ๑๐ กว่าปีแล้ว ก็ได้คุยกันว่า “คนแก่ไร้คู่ที่ไม่ได้เข้าวัดเดี๋ยวนี้ชักหันมาแต่งงานกันเองหลายคู่ให้เหตุผลว่าจะได้มีเพื่อนยามแก่แต่แล้วก็ไปกันไม่รอดได้แต่เพื่อนแก่ ไม่ได้เพื่อนตาย ยามป่วยต้องเดียวดาย สุดท้ายต้องให้ป่อกแตกตั้งมาหามเข้าวัดจนได้... คนแก่ที่เข้าวัดแล้วนี่ ปลอดภัยนะ คงไม่มีใครมาหลอกไปแต่งงาน”

แปลกใจว่าทำไมรุ่นพี่ผู้หนึ่งคนนี้จึงไป ไม่ยอมเออออห่อหมกด้วย ทั้งๆ ที่เคยหลงคารมเรามาหนักหนา แต่สักครู่ที่สาวคนนี้ก็แยมพรายเล่าเรื่องชะตาชีวิตที่ไม่แน่นอน ประมาทไม่ได้ ในครั้งหนึ่งของชีวิตให้ฟัง

“เมื่อตอนที่พี่ไปทำงานต่างประเทศอยู่ ๕ ปี พอเข้าปีที่ ๔ มีฝรั่งมาขอแต่งงาน พี่ก็ไม่คิดอะไรพรรคนี้้อยู่แล้ว อายุก็จวน ๖๐ แต่ก็เฉยๆ ไม่ได้ตอบว่าอะไร พอได้กลับมาเมืองไทย ชั่วคราว ก็มาราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัชมชโย ขณะนั่งรวมๆ อยู่กับคนอื่น ไม่รู้เรื่องอะไรเป็นมาอย่างไร พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรพิตมาทางพี่ แล้วพูดเปรยๆ ขึ้นว่า “ไอ้แก่นั่นแหละตัวดี” พี่สะดุ้งโหยงเลย มันเหมือนวัวสันหลังหวัะ ประมาทไม่ได้แล้วชิเรา”

ออหนอ เรื่องกามนี้ไม่เข้าใครออกใครจริงๆ พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรพิตชีโว เวลาเทศน์ท่านเรียกอาการนี้ว่า กามกำเริบ ผู้ตั้งใจประพฤติพรหมจรรย์ต้องระวังเรื่องนี้ให้ดี เรื่องการมีครอบครัวนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรพิตถึงความเห็นของคุณยายอาจารย์ว่า

“เรื่องการมีครอบครัว คุณยายพูดกับหลวงพ่อดังตั้งแต่วันแรกที่หลวงพ่อบรรพิตท่าน

คุณยายพูดเลยว่า “คุณจำเอาไว้นะ อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าคุณแต่งงานกันไปมีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีคุณก็ทำบุญได้ ๕ บาท ถ้ามีลูกอีกสักคน มีเงิน ๑๐๐ บาท ใครมาบอกบุญ ทำได้สิ่งหนึ่งก็ตายแล้ว การมีครอบครัวมันตัดบุญตัดบารมีอย่างนี้แหละ”

หลวงพ่อฟังแล้วก็คิดว่า คุณยายคงพูดให้พวกพี่ๆ เขาฟัง
เราไม่เกี่ยว เพราะเรามันมาใหม่ เราไม่เกี่ยว

คุณยายก็พูดอยู่อย่างนั้น พูดไปๆ ย้าอยู่บ่อยๆ พอผ่าน
ไปได้ ๒ ปี รุ่นพี่ๆ เขาแต่งงานกันไปหมด เหลือหลวงพ่อยู่
คนเดียว กลายเป็นฝ่ายชายที่มีอายุมากที่สุดในกลุ่ม เหลือ
ชายแลขวาไม่มีใคร เราเป็นพี่ใหญ่ จึงค่อยรู้ว่า “อ้า นียาย
พูดกับเราหรือหรือ”

ผ่านมา ๒ ปี ถึงได้รู้ว่าคุณยายพูดกับเรา มันเข้าหูซ้าย
ทะลุหูขวา มันไม่ได้คิด เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ก็ขอฝากพวกเรา
เอาไว้ด้วย ถ้าคิดจะสร้างบุญให้เต็มที่ต้องประพฤติพรหมจรรย์

วันเสาร์ที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรม เมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี